

Delilik

— serdar-dogan · 17 Nisan 2010

"Seni unutmak mı? Asla!
İçi allak bullak olmuş şu kürede
Bellek denen şeye yer oldukça asla!
Unutmak mı seni?
Her şeyi silicem aklımdaki defterden,
Beynimde kaç cilt defter varsa
Hepsinden adı maddeden arınmış olarak
Yalnız senin buyruğun kalacak,
Sadece senin buyruğun!"
(Shakspeare/Hamlet)

Bu sözler kimine göre bir deliliğin belirtisiydi. Çünkü sabahı bekleyen bir gecede karanlıklardan, her şeyden geriye kalanlar bu birikmiş kelime topluluğu mu olmalıydı? Zihni kurcalayıp duran, yüreği, haince bir iftiraya uğratılan, çığrından çıkmış bir hançer darbesiyle mi kanatmalıydı bu sözler?

Kanayan bir yüreğin kanlar akıtması mı inandırıcıdır yoksa kanatılan bir yüreğin günyüzüne çıkmayan o sıvışkan sıvıyla, yaşadığı bütün ihtiraslı gizleri büyükçe yaralarla içeriye akıtması mı daha tutulur bir inandırıcılık sağlar?

Ama yok! O iki dudak arasından çıkan bu sözler ne bir deliliğin belirtisi, ne de uçup giden bir zihnin göstergesiydi. Bütün her şey en çok yaralandığımız ve en çok yanıldığımız bir gerçeğe doğru yol alıyordu. Bütün her şey, sahip olunmak istenen akıl almaz bir bağlılığın göstergesiydi. Ama buna aşk diyemezsiniz. Duruluk ve sadelik bu şey için kullanılamazdı. Onu tarif edebilecek bir kelime topluluğu bulamazdınız. Buna delilik diyemezsiniz. Çünkü akılı bulunduğu yerden alan bu bağlılığı sıradan yaşadıklarınızla değerlendiremezsiniz.

Sevmek, sevilmek ve bir boşluğa bağlandığınızı bilip tekrar başa dönmek ve alışlagelmişin ötesinde bir bağlılıkla tekrar tekrar sevmek. Binlerce kez hissettirmek bunları O'na ama karşılığında sadece korkakça susuşlar ve duvarlara çarpıp gelen bağlılığınızı almak tekrar geriye O'ndan.

Ve bunu bilip ondan öte bir bağlılıkla ve tutkuyla bağlılığı yüreğinize nakşetmek...
İşte bütün delilik bunda mı saklı acaba?

(2010)